„Minu abikaasa," wastas rahulikult ja kindlalt Juhan, „on kõigega rahul, mis ma ial teen, ta saab ka nüüd üsna rahul olema."

„Ja Teiega mitte tülitsema?!" küsis uuesti undsakas.

„Ei hoitku selle eest," wastas Juhan natuke elawamalt," mitte üht kõlbmata sõna, ka mitte seda kõige wähemat ei saa ta mulle ütlema. Selle pääle wõin ma wõi leppida, kui Teie seda soowiksite.

Undsakad rääkisiwad natuke isikeskes ja oliwad siis wälja arutanud, et Juhani käest weel rohkem raha teenida wõida. Üks neist rääkis selle asja poolest Juhaniga edasi: „Armas sõber! Teie kõne näitab meile paljas kiitlemine olewat, ometi kui Teie oma sõnade tõenduseks kihlweu pääle meiega wälja tahate astuda, siis oleme meie ka seega üsna walmis, siiski säeme meie asja nii, et Teile sest kasu kaswab. Teie lubate meile paljalt oma kuue küljes olewad hõbedased nõõbid ja Teie hõbedased kinga shnallid, kui Teie abikaasa tülitseb, wastasel järgul maksame aga meie igaüks Teile 50 rubla. Meie lähme Teiega ühtlasi Teie kodu ja kuulame kõnet, mis Teie naisega isikeskes räägite päält. Et asi 150 rubla suur on, siis tahame seda kihlwedu kohtu kirjutaja läbi, kohtulikult kinnitada lasta, ühtlasi ka sellepärast, et wastasel järgul Teie abikaasa, nõõpide ja shnallide wäljaandmise wasta ei saaks olla".

„On ka minulgi nõnda õigem," ütles Juhan selle pääle, ja — mis öeldud, see sai ka tehtud.

Ometi nägi kohtukirjutaja undsakaid läbi ja märkas nende kawalust, ja et asi ilusti ja korrapärast läheks, laskis tema neid kolme see lubatud 150 rubla kautsioniks maksa, selle tingimisega, et ka Juhan, kui ta peaks kautama, neid nõõpa ja shnalla mitte ei peaks keelma ja et asja lugu temale (k. kirjutajale) isiäranis meele järele olla, tahta tema isi ka nendega minna ja asja lugu päält kuulata.

Sai siis ka otsuseks wõetud, et Juhan oma neli saatjat enese majasse kui Poolakaid sisse pidi wiima, kes Saksa keelt sugugi ei mõista,

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 26